

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Karla Kudláčka ve věci **žalobce: Čisté Nasavrcko, o.s.**, se sídlem Bratroňov 57, 538 25 Ctětín, IČ: 22872400, **zastoupeného Mgr. Pavlem Vackem, advokátem**, se sídlem Husovo náměstí 468/16, 104 00 Praha 10 – Uhřetěves, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, **za účasti 1) AVE Nasavrky a.s.**, se sídlem Nasavrky 296, PSČ: 538 25, IČ: 27498697, **2) Ekologické sdružení Ochoz**, se sídlem Ochoz 52, 538 25 Nasavrky, IČ: 26986132, **3) Město Nasavrky**, se sídlem Náměstí 77, 538 25 Nasavrky, IČ: 00270580, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2011, č.j. KrÚ – 76814/142/2011/OMSŘ/Ma-2,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného č.j. KrÚ – 76814/142/2011/OMSŘ/Ma-2, ze dne 4.11.2011, **se pro vady řízení z r u š u j e a v ě c s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** nahradit žalobci k rukám jeho zástupce, Mgr. Pavla Vacka, advokáta, náklady řízení ve výši **8 760,- Kč** do **60 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4.11.2011, č.j. KrÚ – 76814/142/2011/OMSŘ/Ma-2, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nasavrky (dále jen „stavební úřad“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 12.7.2011, č.j. V-188/2010 – 44/2011-87, kterým bylo výrokem I. rozhodnuto o umístění stavby „Rozšíření a navýšení skládky TKO Nasavrky“ na pozemcích označených jako p. p. č. 237/1, 243/8, 243/9, 243/10, 247/1, 247/2, 247/4,

247/5, 247/6, 304/7 a 304/8 v kat. území Nasavrky (dále jen „stavba“ nebo „skládka“), výrokem II. stanoveny podmínky pro její umístění a výrokem III. rozhodnuto o námitkách účastníků řízení.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení.

Žalobce se nejprve vyjádřil ke své aktivní legitimaci, když tuto opřel o ustanovení § 65 odst. 1 a 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a dále pak o Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2003/35/ES ze dne 26.5.2003, o účasti veřejnosti na vypracovávání některých plánů a programů týkajících se životního prostředí a o změně směrnic Rady 85/337/EHS a 96/61/ES, pokud jde o účast veřejnosti a přístup k právní ochraně, konkrétně o její článek 15a, podle kterého jsou členské státy povinny zajistit, aby osoby z řad dotčené veřejnosti mohly dosáhnout toho, že soud nebo jiný nezávislý a nestranný orgán zřízený zákonem přezkoumá po stránce hmotné i procesní zákonnost rozhodnutí, aktů nebo nečinnosti podle ustanovení o účasti veřejnosti podle této Směrnice. Citovaný článek 15a Směrnice č. 2003/35/ES podle žalobce výslovně zajišťuje právo na soudní přezkum a vylučuje odmítání žalob podaných dotčenou veřejností z důvodu neprokázání zásahu do subjektivních práv, resp. omezování žalobních námitek pouze na zásahy do procesních práv.

Jednotlivé žalobní námitky pak žalobce v části IV. své žaloby přehledně rozčlenil do následujících devíti žalobních bodů (žalobcem označených písmeny A) až I)):

1. Vady rozhodnutí I. stupně i napadeného rozhodnutí.

a) Ust. § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb. ve spojení s § 92 odst. 5 zákona číslo 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), stanoví obsahové náležitosti rozhodnutí o umístění stavby, kdy jednou z těchto náležitostí (písm. b)) je druh pozemků podle katastru nemovitostí, na nichž se stavba umísťuje. Žalobce v odvolání namítal, že rozhodnutí I. stupně neobsahuje uvedení druhu pozemku. Žalovaný se s touto jeho námitkou vypořádal tak, že se nejedná o chybu s vlivem na zákonnost rozhodnutí, neboť pozemky jsou v prvoinstančním rozhodnutí dostatečně určité označeny. Žalobce s tímto názorem žalovaného nesouhlasí. Pokud rozhodnutí nerespektuje zákonem určené náležitosti, je nezákonné a tuto nezákonnost nelze omluvit dostatečnou identifikací pozemků. Pokud by ke konkretizaci pozemků stačilo uvedení parcelních čísel, stal by se požadavek na uvedení druhu pozemku nadbytečným. Vzhledem k tomu, že vada rozhodnutí I. stupně nebyla žalovaným napravena, je řízení postiženo vadou, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Žalobce byl zkrácen na procesních právech tím, že mu nebylo doručeno řádné a úplné rozhodnutí ve věci samé.

b) K námitce neuvedení vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb v rozhodnutí I. stupně žalovaný odkázal na grafickou přílohu coby součást tohoto rozhodnutí s tím, že tato byla spolu s rozhodnutím doručována účastníkům řízení. Grafická příloha však součástí rozhodnutí I. stupně vyvěšeného na úřední desce Městského úřadu Nasavrky nebyla a doručována tak byla maximálně účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 stavebního zákona. Žalobce však patří mezi účastníky řízení uvedené v § 85 odst. 2 stavebního zákona, kterým bylo doručováno veřejnou vyhláškou, tedy jim nebylo doručeno rozhodnutí kompletní. Žalobci tak byla upřena možnost seznámit se s jednou z náležitostí územního rozhodnutí, a to s umístěním stavby na pozemku, zejména se vzdálenostmi od hranic pozemku a sousedních staveb. Územní řízení tak bylo zatíženo vadou, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve

věci a žalobce tak byl současně zkrácen na svých procesních právech, neboť mu nebylo doručeno řádné a úplné rozhodnutí ve věci samé.

c) K námitce nevymezení území dotčeného vlivy stavby žalovaný uvedl, že nebylo vymezováno ochranné pásmo skládky, kde by byl stanoven zákaz nebo omezení některých činností z důvodu ochrany před negativními účinky provozu stavby, k okolí skládky musí být přístup i vzhledem k nutnosti odběru vzorků a zajištění bezpečnosti skládky. Žalobce má zato, že žalovaný nerozlišuje mezi pojmy „území dotčené vlivem stavby“ a „ochranné nebo bezpečnostní pásmo“. Jedná se přitom o pojmy rozdílné, kdy není vyloučeno, že nebude zřízeno ochranné pásmo a přitom bude třeba vymezit území dotčené vlivem stavby. V této souvislosti žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23.4.2010, č.j. 2 As 86/2009-237. Z obsahu rozhodnutí lze dovodit, že bude docházet k vlivům na okolní území, když se v něm hovoří o úletu lehkých částí z tělesa skládky. Na území bude třeba vstupovat za účelem sběru úletu, svozu mechanizací, odběru vzorků a z bezpečnostních důvodů, tedy je zřejmé, že okolní území bude stavbou a provozem stavby dotčeno. Územní rozhodnutí tak musí v souladu s § 9 odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 503/2006 Sb. obsahovat vymezení území dotčeného vlivem stavby, třebaže nebudou splněny podmínky pro vymezení ochranného či bezpečnostního pásma. Rozhodnutí I. stupně toto vymezení neobsahuje, žalovaný vadu nenapravit, proto jsou obě správní rozhodnutí nezákonná. Žalovaný se nevypořádal se žalobcovou námitkou řádně a v důsledku nezákonnosti jeho rozhodnutí byl žalovaný zkrácen na svém procesním právu na obdržení řádného a úplného rozhodnutí.

d) Žalovaný se rovněž nedostatečně vypořádal s námitkou nedostatku vymezení kapacity skládky, přehlíží, že v rozhodnutí I. stupně je kapacita vymezena nepřezkoumatelně, neboť ve výroku I. se v části „Rozšíření skládky“ uvádí zvýšení o cca 232 000 m³, v části „Navýšení skládky“ se však uvádí zvýšení o dalších 250 000 m³. Jedná se tak o dva rozporné údaje, kapacita skládky pak vychází z nejednoznačných půdorysů, upravené kubatury nevycházejí z původní projektové dokumentace. Žalovaný vadu prvoinstančního rozhodnutí nenapravit, čímž způsobil nezákonnost rozhodnutí, jejímž vlivem byl žalobce zkrácen na svém procesním právu na doručení řádného a úplného rozhodnutí ve věci samé.

2. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkou žalobce ohledně nutnosti pořízení nového posouzení hluku předmětné stavby – stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví.

Žalobce namítl, že stanovisko EIA je nepoužitelné, neboť nezohledňuje navýšení tělesa skládky o 15 metrů, tedy šíření hluku z vyššího bodu. Žalovaný přesto vyšel z uvedeného stanoviska, aniž by si vyžádal nové, od orgánu ochrany veřejného zdraví, čímž zatížil řízení vadou, která má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, v důsledku čehož byl žalobce zkrácen na svých procesních právech, neboť mu nebylo doručeno řádné a úplné rozhodnutí ve věci samé.

3. Žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou žalobce ohledně projektové dokumentace, kdy žalobce namítal, že dokumentace je matoucí, její jednotlivé části si odporují, není zřejmé, které části platí a které byly nahrazeny. Žalovaný tak zatížil řízení vadou mající za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a tedy zkrácení žalobce na jeho procesním právu jako účastníka řízení na doručení úplného a správného rozhodnutí.

4. Žalobce se neztotožňuje se žalovaným v názoru, že havarijní plán má být vydán až následně v rámci zákona o integrované prevenci. Podmínky havarijního zásahu mají být řešeny již v územním řízení, neboť havarijní opatření se promítají do základních parametrů skládky, např. příjezdová komunikace. Pokud se žalovaný, ani správní orgán I. stupně havarijním

plánem nezabývaly, je napadené rozhodnutí neúplné, tedy nezákonné, čímž byl žalobce zkrácen na opakovaně zmiňovaném procesním právu na obdržení řádného, úplného a správného rozhodnutí.

5. Podle stavebního povolení na stávající skládku má být sklon tělesa skládky 1:4. Podle napadeného rozhodnutí má být výsledný sklon skládky 1:2,5. Žalobce má zato, že je tak napravován současný nezákonný sklon tělesa skládky, který nerespektuje stavební povolení. Takovýto postup je ovšem v rozporu se zákonem, resp. jediný možný postup je náprava nezákonného stavu v rámci řízení o odstranění stavby. Rozhodnutí je z uvedeného důvodu nezákonné a tedy zkracující žalobce na jeho procesním právu na řádné a úplné rozhodnutí.

6. Žalobce v odvolání namítl, že dočasné odnětí pozemků k plnění funkcí lesa je nedostatečné a je třeba odnětí trvalé, neboť není možné, aby pozemky, na nichž bude skládka, byly navráceny do pozemků určených k plnění funkcí lesa. Žalovaný se s námitkou vypořádal tak, že poukázal na závazné stanovisko – souhlas orgánu státní správy lesů, v němž se hovoří toliko o dočasném odnětí, s tím, že je povinen toto závazné stanovisko respektovat. Žalobce je přesvědčen o tom, že vzhledem k jeho námitce měl žalovaný zjišťovat na orgánu státní správy lesů, zda není nutné provést trvalé odnětí. Žalovaný dále nepostupoval podle § 149 odst. 4 správního řádu a nevyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od nadřízeného správního orgánu, ačkoliv z odvolání žalobce bylo zřejmé, že toto směřuje i proti obsahu závazného stanoviska orgánu státní správy lesů. Již jen pro toto procesní pochybení je třeba napadené rozhodnutí zrušit.

7. Žalobce namítal nutnost posouzení souladu záměru se zákonem o odpadech. Žalovaný na námitku reagoval tím, že příslušné orgány neprojevíly nesouhlas s rozšířením skládky. Takovéto vypořádání se s žalobcovou námitkou je nedostatečné, žalovaný se s ní měl vypořádat důsledně, zejména uvést, které konkrétní orgány neprojevíly nesouhlas, jak se tyto orgány vyjádřily. Žalovaný tak zatížil řízení vadou, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a v důsledku zasahuje do procesních práv žalobce.

8. Žalobce je přesvědčen, že otázky materiálové skladby rohože mají být řešeny ve fázi územního řízení, již v rámci územního rozhodnutí je nutné respektovat minimální koeficient propustnosti. Bentonitové rohože mají koeficient propustnosti vyšší, projektová dokumentace se s tímto rozporem nevypořádává a územní rozhodnutí tuto otázku neřeší, proto je nesprávné a zasahující do procesních práv žalobce.

9. Žalobce namítal nutnost vymezení hygienického pásma. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl toliko, že ochranné hygienické pásmo v grafické části má pouze informativní charakter pro subjekty nahlízející do územního plánu. Jak bylo uvedeno shora, jednou z náležitostí územního rozhodnutí je vymezení území dotčeného vlivem stavby. Vymezení vlivu stavby v souladu s právními předpisy upravujícími otázky hygieny je náležitostí územního rozhodnutí. Napadené ani prvoinstanční rozhodnutí toto neobsahují, proto jsou nezákonné a řízení je tak zatíženo vadou zasahující do procesních práv žalobce.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 29.2.2012, jímž navrhl žalobu zamítnout, neboť prvoinstanční i napadené rozhodnutí jsou zákonná. Na jednotlivé žalobní body reagoval následovně:

Ad 1.

Se žalobními námitkami uvedenými v tomto žalobním bodě se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí a považuje je za nedůvodné.

ad a) Rozhodnutí o umístění stavby splňuje podmínky § 79 stavebního zákona. Neuvedení druhu pozemků nemůže vyvolat nezákonnost rozhodnutí, neboť požadavky zákona byly splněny a uvedení druhu pozemku vyžaduje toliko vyhláška č. 503/2006 Sb., tedy podzákonný právní předpis. Rozhodnutí je tak stíženo vadou, která není důvodem jeho zrušení, neboť práva účastníků nebyla porušena. K záměně pozemků nemůže dojít, stavba je umístěna jednoznačně, pozemky jsou vymezeny dostatečně konkrétně. Nedílnou součástí rozhodnutí I. stupně je situace odpovídající podkladu katastrální mapy v dokumentaci pro územní řízení označená jako přílohy B 2.2.

ad b) Pokud se týká neuvedení vzdáleností, žalovaný vzhledem k rozsahu a nepravidelnému tvaru skládky považuje za jednoznačné půdorysné umístění odkaz na grafickou přílohu rozhodnutí, kterou tvořila situace označená jako B 2.2. Spisový materiál stavebního úřadu obsahuje i stejnopis rozhodnutí I. stupně včetně grafické přílohy, který byl vyvěšen na úřední desce Městského úřadu Nasavrky od 13.7. do 29.7.2011. Ke zveřejnění došlo.

ad c) Územním rozhodnutím byla umístěna stavba tvořená jednotlivými objekty. Vlastní skládkové těleso vzniká až užíváním skládky, tedy, řečeno slovy zákona číslo 76/2002 Sb., o integrované prevenci, provozem vybudovaného zařízení. Územní rozhodnutí stanoví prostorové limity skládkového tělesa, konkrétní provoz zařízení skládky upravuje integrované povolení (§ 2 písm. g) zákona o integrované prevenci). Stavba je umístěna dle platného územního plánu sídelního útvaru Nasavrky v ploše technické infrastruktury – plochy pro stavby a zařízení pro nakládání s odpady. Stavba je navržena a umístěna tak, aby nedošlo k dotčení jejím vlivem nad míru vymezenou plochou v územním plánu, proto k vymezení vlivu stavby mimo oplocení areálu dle situace označené jako B 2.2 nedojde a vliv stavby je vyznačen jen na pozemcích dotčených stavbou. Pojem „území dotčené vlivem stavby“ není právními předpisy vymezen. Lze konstatovat též, že vymezení takového území je dáno okruhem účastníků řízení, tedy územím, k němuž mají tito účastníci vlastnické či jiné právo. Jedná-li se o účastníky z důvodu přímého dotčení jejich vlastnických či jiných věcných práv, jejich nemovitosti spadají do území dotčeného vlivem stavby. V obou správních rozhodnutích je okruh účastníků řízení vymezen, je tak vymezeno i území dotčené vlivem stavby.

ad d) Pokud se týká kapacity skládky, odkazuje žalovaný na stranu 4 svého rozhodnutí. Zdůrazňuje, že hodnoty množství komunálního odpadu jsou pouze orientační, převzaté z dokumentace pro územní řízení. Podstatné je prostorové umístění dané půdorysnými rozměry, výškou skládkového tělesa a jeho sklonem.

Ad 2.

Ohledně námítky nového posouzení hluku se žalovaný odkazuje na stranu 7 svého rozhodnutí. Krajská hygienická stanice Pardubického kraje v závazném stanovisku ze dne 1.9.2010 vyjádřila souhlas s dokumentací stavby, nepodmíněný dalšími podmínkami. Ve vyjádření doloženém k protokolu z veřejného projednání ze dne 30.6.2011 je odkaz na původní závazné stanovisko, které zůstává beze změn v platnosti.

Ad 3.

Ohledně nesouladu projektové dokumentace žalovaný odkazuje na strany 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Dokumentace byla v novém projednání doplněna tak, aby splňovala náležitosti vyhlášky č. 503/2006 Sb. Z pohledu dotčených orgánů se tato dokumentace nezměnila. V průběhu veřejného projednání byla dokumentace k dispozici, žalobce byl projednání účasten. Žalovanému není známo, jaký konkrétní nesoulad žalobce namítá.

Ad 4.

Z vyhlášky číslo 554/2002 Sb. vyplývá, které přílohy je třeba předložit k integrovanému povolení. Patří mezi ně mimo jiné územní rozhodnutí a havarijní plán, který souvisí s provozem zařízení, a proto není předmětem územního řízení.

Ad 5.

Ohledně sklonu skládky žalovaný plně odkazuje na stranu 5 napadeného rozhodnutí.

Ad 6.

Námítka žalobce směřovala do podmínky územního rozhodnutí („Ve výroku II. bodě 10. rozhodnutí je uvedeno, že provozovatel požádá krajský úřad Pardubického kraje o dočasné odnětí pozemků z PUPFL.“), závazné stanovisko žalobce nenapadal. Stanovisko EIA uvádí, že na pozemcích dotčených stavbou je nutné požádat o jejich dočasné odnětí z pozemků určených k plnění funkcí lesa.

Ad 7.

Ohledně neposouzení souladu záměru se zákonem o odpadech odkazuje žalovaný na stranu 6 napadeného rozhodnutí. Ve stanovisku EIA je na straně 3 výčet subjektů vyjadřujících se k záměru, v odůvodnění rozhodnutí I. stupně je pak výčet podkladů, na základě nichž bylo vydáno.

Ad 8.

Materiálové složení geologické bariéry není předmětem umístění stavby, bude projednáno ve stavebním řízení, neboť se jedná o fázi realizace. Bentonitová rohož představuje jiný těsnicí prvek a je možné ji použít pro doplnění geologické bariéry. O použití bentonitových rohoží se posudek EIA zmiňuje v podmínce č. 14 písm. c) na straně 11. Žalovaný se odkazuje na stranu 6 svého rozhodnutí.

Ad 9.

Hygienické pásmo se vymezuje územním rozhodnutím, tedy zásadně v řízení vedeném na základě žádosti. Pokud z podkladů připojených k žádosti nevyplývá potřeba vyhlášení hygienického pásma před umístěním záměru, stavební úřad není oprávněn vyžadovat takové rozhodnutí před umístěním stavby. Jiná situace by nastala, pokud by ho požadoval dotčený orgán. Pak by se tento požadavek promítl do stanoviska EIA a stavební úřad i žadatel by byli povinni ho respektovat.

Posláním žalobce v územním řízení je chránit zájmy přírody a krajiny. Tyto zájmy měl žalobce podle žalovaného hájit zejména v procesu EIA, neboť většina jeho námitek se dotýká konkrétně tohoto stanoviska (žalobní body 2, 5-9). Bez stanoviska EIA nelze vydat rozhodnutí nebo opatření nutná k provedení záměru v žádném správním ani jiném řízení. Jsou-li ve stanovisku nějaké podmínky týkající se ochrany životního prostředí, zahrne je správní úřad do svého rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení, AVE Nasavrky a.s., podáním ze dne 30.4.2012 navrhla zamítnutí žaloby, přičemž na podporu argumentace žalovaného uvedla následující:

Žalobce jako občanské sdružení nemůže být zkrácen na právu na životní prostředí, je tedy legitimován k podání žaloby jen tehdy, pokud byl zkrácen na svých procesních právech. Pokud jde o přímý účinek Směrnice č. 2003/35/ES, tato byla v rozsahu, v němž měnila Směrnice č. 85/337/EHS a č. 96/61/ES, zrušena, neboť obě tyto Směrnice byly nahrazeny novými právními předpisy. Směrnice č. 2008/1/ES se vztahuje na povolovací procesy v oblasti integrované prevence a Směrnice č. 2011/92/EU reguluje oblast posuzování vlivů na životní prostředí, tedy se nevztahují na řízení dle stavebního zákona a žalobce se jich nemůže dovolávat.

Ze žalobcových námitek lze za námitky porušení žalobcových procesních práv považovat pouze ty, které namítají formální nedostatky rozhodnutí I. stupně. Ostatní jsou nesouhlasem se způsobem vyřízení námitek. Osoba zúčastněná na řízení přitom namítá, že nebyly vzneseny platně, neboť v nich nebylo uvedeno, co zakládá postavení žalobce jako účastníka řízení. Pro případ nesouhlasu soudu s názorem osoby zúčastněné na řízení tato podává vyjádření k jednotlivým žalobním bodům:

Ad 1.

ad a) Neuvedení druhu pozemku je vadou, avšak ne takovou, aby založila nezákonnost či nesprávnost rozhodnutí. Pozemky byly vymezeny jednoznačně parcelním číslem a katastrálním územím a v příloze rozhodnutí též grafickým symbolem druhu pozemku.

ad b) Vzdálenost stavby od okolních staveb byla vymezena formou grafického znázornění v příloze rozhodnutí I. stupně, kdy toto rozhodnutí bylo uveřejněno na úřední desce správního orgánu I. stupně.

ad c) Žalobce nerozlišuje mezi stavbou a užíváním stavby formou ukládání odpadů. Vlivem stavby budou dotčeny pouze pozemky, na nichž bude postavena, a ty jsou v prvoinstančním rozhodnutí vymezeny. Vlivy provozování stavby jsou řešeny podmínkou č. 7 rozhodnutí I. stupně v podobě povinnosti stavebníka podat žádost o změnu integrovaného povolení.

ad d) Zvýšení kapacity vlivem rozšíření a navýšení skládky jsou dva samostatné kapacitní údaje, které v součtu představují celkové zvýšení kapacity skládky a které nejsou totožné. Stavební úřad tyto údaje uvedl samostatně i v součtu, tj. 232 000 m³ + 250 000 m³ = cca 480 000 m³. Rozhodnutí I. ani rozhodnutí odvolací žádnými vnitřními rozpory či nepřezkoumatelností netrpí.

Ad 2.

Krajská hygienická stanice Pardubického kraje v závazném stanovisku ze dne 1.9.2010 nevyžaduje provedení hlukové studie. Žalobce navíc záměrně prezentuje zkreslené údaje, neboť na první straně stanoviska EIA je jednoznačně uvedeno, že posuzovaný záměr navýší skládku na 545 m.n.m.

Ad 3.

Dokumentace pro vydání územního rozhodnutí žádné rozpory neobsahuje.

Ad 4.

Pro účely vydání územního rozhodnutí je nutné získat stanovisko EIA, pro účely stavebního řízení je pak třeba předložit integrované povolení, které stanoví konkrétnější požadavky na provoz zařízení a v rámci něhož se příslušný odborný orgán vypořádává s otázkou, zda návrh opatření obsažený v žádosti o integrované povolení vyhovuje požadavkům ochrany životního prostředí. Schválení havarijního plánu stavebním úřadem by mohlo způsobit nejasnosti, pokud by v rámci řízení o žádosti o integrované povolení příslušný orgán shledal nutnost změny takového havarijního plánu. Nevyhovění žalobcově námitce nemůže založit nezákonnost rozhodnutí, nejedná se o porušení žalobcových procesních práv. Ze stejného důvodu je nepodložená též námitka ohledně bentonitových rohoží (viz ad 8.), neboť se jedná o stavebně technický aspekt, který bude předmětem integrovaného povolení a stavebního povolení.

Ad 5.

Námitka ohledně sklonu skládky je jen vyjádřením nesouhlasu s názory správních orgánů. Stavebnímu úřadu nic nebrání v tom, aby pro změnu realizované stavby stanovil nové podmínky.

Ad 6.

Žalobce v odvolání zpochybnil způsob stanovení podmínky v prvoinstančním rozhodnutí, nikoliv obsah závazného stanoviska. V rámci žaloby se pak pokouší toliko napravit své procesní pochybení v odvolacím řízení.

Ad 7.

Tvrzení žalobce o nespecifikaci příslušných orgánů je formalistické. Tyto orgány jsou vypočteny mezi dotčenými orgány předkládajícími závazná stanoviska. Podle platných právních předpisů jimi jsou KÚ Pardubického kraje, odbor životního prostředí, MÚ Chrudim, odbor životního prostředí, Krajská hygienická stanice, ČIŽP a MŽP. Závazná stanoviska těchto orgánů byla kladná, resp. ČIŽP nevznesla námitky. Žalobce proti závazným stanoviskům nevznesl námitky.

Ad 9.

Námitka týkající se hygienického pásma byla vznesena až v odvolání žalobce a je tedy neopodstatněná. Rozšíření ani navýšení skládky nerozšíří vliv skládky za rámec ochranného pásma stanoveného v minulosti, dotčené orgány požadavek na jeho rozšíření nevznesly, nebylo ho tedy třeba nijak měnit.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, když oba účastníci s tímto souhlasili, a to žalobce výslovně podáním ze dne 3.2.2012 a žalovaný konkludentně, když na výzvu soudu ze dne 30.1.2012, v níž byl poučen, že nevyjádří-li ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, bude se mít za to, že souhlas s takovým postupem byl udělen, nereagoval a soud měl tudíž zato, že s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí. Soud přitom v souladu s § 75 s.ř.s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 4.11.2011, kdy bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů.

Před tím, než přistoupil k vypořádání se s jednotlivými žalobními body, se musel soud zabývat otázkou žalobní legitimace žalobce. Žalobce s odkazem na článek 15a Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/35/ES (dále jen „Směrnice č. 2003/35/ES“) tvrdil, že nelze jeho žalobní námitky omezovat pouze na zásah do procesních práv, resp. že je oprávněn se domáhat přezkumu napadeného rozhodnutí jak po stránce procesní, tak po stránce hmotné. Žalobce je občanským sdružením, jehož hlavním úkolem je ochrana přírody a krajiny. Právo účastnit se správního řízení mu bylo založeno ustanovením § 70 zákona č. 114/1992 Sb. Podle § 70 odst. 2 tohoto zákona: „Občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen "občanské sdružení"), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.“ Podle § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb.: „Občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.“ Stanovené podmínky účasti na správním řízení

žalobce podle obsahu správního spisu splnil, proto byl správními orgány správně považován za účastníka řízení, který mohl uplatnit veškerá práva účastníku řízení náležející, což, jak opět vyplynulo ze správního spisu, mu bylo umožněno a žalobce toho plně využil. V soudním řízení správním je však postavení žalobce jiné. Podle s.ř.s. přichází v úvahu jednak žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 a dále žalobní legitimace podle § 65 odst. 2. Podle § 65 odst. 1 s.ř.s.: „Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“ Žalobní legitimace podle tohoto ustanovení žalobci nesvědčí. Jak již bylo řečeno výše, žalobce je občanským sdružením, kdy toto sdružení nebylo ve správním řízení nositelem žádných práv vyplývajících z hmotného práva, o kterých bylo v tomto správním řízení rozhodováno. Napadené rozhodnutí nezakládá, nemění, neruší, ani závazně neurčuje jeho práva nebo povinnosti a žalobce tak nemohl namítat porušení svých práv podle § 65 odst. 1 s.ř.s. Žalobcová legitimace se tedy odvíjí od ustanovení § 65 odst. 2 s.ř.s., podle kterého: „Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.“ Žalobce má právo na přístup k soudu dle § 65 odst. 2 s.ř.s. za účelem přezkumu rozhodnutí správních orgánů v řízeních, v nichž jsou dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, a to za splnění podmínek uvedených v § 70 zákona č. 114/1992 Sb., po vyčerpání řádných opravných prostředků (§ 68 písm. a) s.ř.s.). Dané podmínky podle obsahu správního spisu žalobce splnil, řádný opravný prostředek (odvolání) vyčerpal a měl tedy právo podat žalobu, přičemž namítat v ní mohl pouze porušení procesních práv, resp. pouze takové porušení procesních práv, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí, mohlo vést k úspěchu žaloby (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2004, č.j. 28 Ca 444/2001-100, uveřejněný pod č. 291 ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 8/2004). Stále platí názor Ústavního soudu vyslovený již v jeho rozhodnutí ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I.ÚS 282/97, podle něhož občanské sdružení nemá právo na příznivé životní prostředí, přičemž z tohoto názoru se odvíjejí další právní názory vyslovené v judikatuře Vrchního soudu v Praze, Městského soudu v Praze a NSS. Názor o tom, že občanské sdružení nemůže být zkráceno na právu na příznivé životní prostředí, neboť takové právo právnické osobě z povahy věci náležet nemůže, resp. náleží toliko fyzickým osobám jako biologickým organismům, obsažený již v citovaném usnesení Ústavního soudu a opakovaný v mnoha rozhodnutích dalších soudů (např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2000, č.j. 5A 98/98-109, a rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č.j. 7A 139/2001-67), považuje v podstatě krajský soud za nezpochybnitelný a zcela jasný, který nebyl a není vyvrácen žádným judikátem Evropského soudního dvora či mezinárodní smlouvou. Nadále tedy platí, co judikuje NSS konstantně, že občanská sdružení mohou namítat pouze krácení na svých procesních právech nikoliv hmotných (viz např. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2010, č.j. 6 As 35/2008-163).

Na uvedeném závěru nemění nic ani žalobcem citovaný článek 15a Směrnice č. 2003/35/ES. Ve skutečnosti, to zřejmě žalobce přehlédl, se jedná o článek 4 bod 4. Směrnice č. 2003/35/ES, kterým se vkládá nový článek 15a do Směrnice č. 96/61/ES, o integrované prevenci a omezování znečištění. Obsahově stejný článek byl stejnou směrnicí vložen i do Směrnice č. 85/337/EHS, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na

životní prostředí, a to jako článek 10a (viz článek 3 bod 7. Směrnice č. 2003/35/ES). Směrnice není přímo aplikovatelná, nezakládá přímá práva a povinnosti jednotlivým subjektům – fyzickým či právnickým osobám, pouze ukládá státům uvést svou vnitrostátní právní úpravu do souladu se směrnicí do určitého data (viz článek 6 uvedené směrnice, podle kterého: „Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 25. června 2005.“). Celé znění článku 4 bodu 4. (nový článek 15a Směrnice č. 96/61/ES) a článku 3 bodu 7. (nový článek 10a Směrnice č. 85/337/EHS) je takovéto:

„Členské státy zajistí, aby v souladu s příslušnými předpisy vnitrostátního práva příslušníci dotčené veřejnosti, kteří:

a) mají dostatečný zájem, nebo v opačném případě

b) namítají porušování práva v případech, kdy to správní řád členského státu požaduje jako předběžnou podmínku,

měli možnost dosáhnout přezkoumání soudem nebo jiným nezávislým a nestranným orgánem zřízeným ze zákona a mohli tak napadat hmotnou nebo procesní zákonost jakýchkoli rozhodnutí, aktů nebo nečinnosti podléhajících ustanovením o účasti veřejnosti obsaženým v této směrnici.

Členské státy stanoví, v jaké fázi mohou být rozhodnutí, akty nebo nečinnost napadeny.

To, co představuje dostatečný zájem a porušování práva, určí členské státy v souladu s cílem poskytnout zúčastněné veřejnosti široký přístup k právní ochraně. K tomuto účelu je zájem jakékoli nevládní organizace, která splňuje požadavky uvedené v čl. 2 odst. 14, pokládán pro účely písmena a) tohoto článku za dostatečný. Pro účely písmena b) tohoto článku se předpokládá, že tyto organizace mají práva, která mohou být porušována.

Ustanovení tohoto článku nevylučují možnost předběžného přezkoumání správním orgánem a neovlivní požadavek, aby tam, kde to vyžaduje vnitrostátní právní řád, byly před předáním věci k soudnímu přezkoumání vyčerpány postupy správního přezkoumání.

Každé takové řízení musí být spravedlivé, nestranné a včasné a nesmí být nepřiměřeně nákladné.

K dalšímu zlepšení účinnosti ustanovení tohoto článku členské státy zajistí, aby byly veřejnosti poskytnuty praktické informace o přístupu k postupům správního a soudního přezkoumání.“

Především je nutné zdůraznit, že každá z obou měněných směrnic se omezuje pouze na určitou oblast, konkrétně na integrovanou prevenci (v našem právním řádu je promítnuta v zákoně č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci)), resp. na posuzování vlivů na životní prostředí (u nás je promítnuta do zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů), a tedy se netýkají řízení podle stavebního zákona. Co je však ještě důležitější, jak již bylo řečeno shora, směrnice nejsou přímo aplikovatelné, nezakládají konkrétní práva a povinnosti konkrétním fyzickým a právnickým osobám, pouze zavazují státy uvést s nimi do souladu svou vnitrostátní úpravu. To dokládají i znění citovaných článků, které opakovaně odkazují na vnitrostátní právní úpravu, kdy státům dávají široké oprávnění k vymezení podmínek, za nichž se příslušníci dotčené veřejnosti mohou domoci přezkumu správních rozhodnutí (viz např. „členské státy stanoví, v jaké fázi mohou být rozhodnutí, akty nebo nečinnost napadeny“, „to, co představuje dostatečný zájem a porušování práva, určí členské státy“, atp.). Tedy záleží na jednotlivých členských státech, jakým způsobem dané směrnice promítnou do

svých právních úprav. Jen pro úplnost pak soud dodává, že jak Směrnice č. 96/61/ES, tak Směrnice č. 85/337/EHS již byly v mezidobí nahrazeny jinými směnicemi, konkrétně Směrnicí č. 2008/1/ES ze dne 15.1.2008 účinnou od 18.2.2008 a Směrnicí č. 2011/92/EU ze dne 13.12.2011 účinnou od 17.2.2012.

Z našeho právního řádu vyplývá, jak již bylo shora uvedeno, oprávnění občanských sdružení hájících zájmy životního prostředí domáhat se soudního přezkumu správního rozhodnutí z důvodu krácení na procesních právech, a to krácení takové intenzity, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Příkladem lze pak odkázat na, rovněž již zmíněný, rozsudek NSS č.j. 6 As 35/2008-163, ve kterém se uvádí: „Otázka aktivní žalobní legitimace občanských sdružení přitom není otázkou snadnou a prvoplánovou, záleží vždy na individuálním posouzení konkrétního případu (není založena pouhým účastenstvím ve správním řízení a dotčením na – jakýchkoli - právech) a odvíjí se od tvrzených žalobních bodů.“ Judikatura správních soudů k této otázce je v poslední době již poměrně ustálená a jednotná. Aktivní žalobní legitimace občanských sdružení, jejichž hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, se podle současné judikatury zpravidla odvíjí od § 65 odst. 2 s. ř. s. Podle něj „žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí“. Jak uvedl rozšířený senát NSS ve svém usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42: „Podmínka, podle níž žalobce není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s. ř. s., vystihuje to, proč se tomuto typu žalobců říká zájemníci: ve správním řízení nemohli být dotčeni na své vlastní právní sféře, a nemohou tedy žalovat podle odstavce prvního. Tyto osoby se účastnily správního řízení z toho důvodu, že v něm uplatňovaly určitý zájem, např. zájem na ochraně přírody; nejčastějšími zájemníky jsou právě ekologické spolky. Žalobce, jakožto účastník správního řízení, mohl být zkrácen na svých procesních právech. Jeho žalobní legitimaci zakládá právě tvrzení o zkrácení na procesních právech (č. 291/2004 Sb. NSS). Žalobce, kterým je občanské sdružení ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy musí tvrdit zkrácení na svých procesních právech v předchozím správním řízení; tvrzené zkrácení na právech musí být zároveň takového charakteru, že v jeho důsledku mohlo dojít k vydání nezákonného rozhodnutí. Aktivní žalobní legitimace občanských sdružení se přitom odvíjí od posouzení relevantnosti žalobních námitek ve vztahu k zájmům hájených daným občanským sdružením. Judikatura je v tomto směru poměrně konzistentní, z poslední doby lze odkázat např. na rozhodnutí NSS č. j. 1 As 40/2009 - 251 z 2. 9. 2009, č. j. 1 As 72/2009 - 120 z 12. 11. 2009.“

Pokud se týká procesních práv, na nichž mohl být žalobce v územním řízení zkrácen, nelze vzhledem k rozsáhlé rozhodovací činnosti správních orgánů tato vymezit konečným výčtem. Je možné je uvést toliko příkladem, a to jak z platné právní úpravy, tak z judikatury. Konkrétně k nim lze tedy řadit např. právo žalobce navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 1 zákona číslo 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „správní řád“), právo vyjádřit v řízení své stanovisko (§ 36 odst. 2 správního řádu), právo na poskytnutí informací o řízení (§ 36 odst. 2 správního řádu), možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu), právo na vyznění o provedených důkazech mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu), právo na účast při provedení důkazů listinou (§ 53 odst. 6 správního řádu), právo

nahlížet do spisu (§ 38 odst. 1 správního řádu), právo na doručení správního rozhodnutí (§ 72 odst. 1 správního řádu), právo na podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (§ 81 odst. 1 správního řádu). K procesním subjektivním oprávněním žalobce, jež zakládají jeho žalobní legitimaci, patří i právo na zdůvodnění správního rozhodnutí, tj. právo na to, aby se správní orgán vypořádal s námitkami žalobcem uplatněnými v průběhu územního řízení, včetně námitek obsažených v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 5. 1999, č.j. 6 A 95/94-87, nebo rozsudek NSS ze dne 23.4.2010, č.j. 2 As 86/2009-237). K procesním právům je možné řadit i právo na účast ve správním řízení a na aktivní účast na jednotlivých procesních úkonech správního orgánu, jinými slovy, porušením tohoto práva je i postup správního orgánu, kterým by byla upřena občanskému sdružení konkrétní subjektivní práva determinující aktivní participaci tohoto občanského sdružení ve správním řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č.j. 6A 49/2002- 41).

Pokud tedy nebyl občanskému sdružení jako účastníkovi správního řízení znemožněn vstup do správního řízení a nebylo mu upřeno žádné z procesních práv, tedy žalobce mohl podávat námitky, činit v průběhu řízení vyjádření, navrhopat provedení důkazů, účastnit se jednotlivých jednání, seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjadřovat se k nim, podat odvolání, pokud se správní orgány jeho vyjádřeními, návrhy a námitkami zabývaly a vypořádaly se s nimi, tak sama skutečnost, že jeho námitkám či návrhům nebylo vyhověno, nezpůsobuje porušení žalobcových procesních práv. Žádný z účastníků řízení totiž nemá právo na to, aby správní orgán vyhověl jeho námitkám či doplnil dokazování o jím navržené důkazy, má právo „pouze“ na to, aby se správní orgán se všemi jeho námitkami a návrhy vypořádal, tedy pokud jim nevyhoví, odůvodnil proč. Pokud se tedy správní orgán s opačným názorem účastníka řízení dostatečně vypořádá, nebyla jeho procesní práva nijak dotčena (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č.j. 6 A 49/2002-41).

Právě s ohledem na danou skutečnost, totiž že žalobce mohl úspěšně namítat pouze zkrácení na svých procesních právech, a to v intenzitě, která mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí žalovaného, se soud vypořádal s jím předestřenými žalobními body následovně:

Ad 1.

ad a)

Podle § 92 odst. 5 stavebního zákona: „Obsahové náležitosti jednotlivých druhů územních rozhodnutí stanoví prováděcí právní předpis.“

Podle § 9 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření (dále jen „vyhl. č. 503/2006 Sb.“): „Rozhodnutí o umístění stavby kromě obecných náležitostí rozhodnutí a náležitostí stanovených v § 92 stavebního zákona obsahuje parcelní čísla a druh pozemků podle katastru nemovitostí, na nichž se stavba umísťuje.“

Rozhodnutí stavebního úřadu neobsahuje uvedení druhu pozemků, na nichž se stavba umísťuje, a ani napadené rozhodnutí žalovaného tento údaj nedoplňuje, pouze v odůvodnění na straně 3 uvádí, že „se nejedná o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Pozemky jsou v rozhodnutí jednoznačně označeny a při jejich identifikaci dle katastru nemovitostí nemůže dojít k záměně. Ohledně konkrétního umístění odvolací orgán považuje vzhledem k rozsahu a nepravidelnému tvaru skládkového tělesa za jednoznačné umístění

předmětné stavby uvedení odkazu na grafickou přílohu rozhodnutí..... Grafická příloha byla doručována účastníkům řízení společně s rozhodnutím, takže tvořila jeho nedílnou součást.“

Žalobce toto odůvodnění žalovaného odmítl s tím, že pokud rozhodnutí nerespektuje zákonem stanovené náležitosti, je nezákonné a toto nelze omluvit dostatečnou identifikací pozemků.

Soud musí dát za pravdu žalobci v tom, že rozhodnutí neobsahuje náležitost stanovenou na základě stavebního zákona prováděcí vyhl. č. 503/2006 Sb., a to označení pozemků, na nichž se umístuje předmětná stavba, jejich druhem. Otázkou je, zda neuvedení druhu pozemku, resp. vypořádání se se žalobcovou odvolací námitkou způsobem, že se jedná o vadu, nicméně ne takovou, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí, je porušením žalobcových procesních práv. Žalobce má jistě právo na doručení řádného rozhodnutí, tedy rozhodnutí odpovídajícího požadavkům kladeným § 68 správního řádu a § 92 stavebního zákona ve spojení s § 9 vyhl. č. 503/2006 Sb. Rozhodnutí stavebního úřadu a napadené rozhodnutí, jak již bylo konstatováno, neobsahují uvedení druhu pozemků, na kterých se umístuje stavba, tedy není v souladu s citovanou vyhláškou. Soud je ovšem názoru, že tato nezákonnost není takového charakteru, že by způsobila porušení žalobcova procesního práva na doručení řádného rozhodnutí. Pozemky byly označeny svým parcelním číslem, katastrálním územím, v němž se nacházejí, a jejich přesné umístění vyplývá z grafické přílohy, která tvoří nedílnou součást prvoinstančního rozhodnutí. Nemůže tedy být pochyb o tom, na jakých pozemcích má být stavba umístěna, záměna není možná. Ostatně ani žalobce nenamítá, že by snad nevěděl, na jakých pozemcích se má stavba nacházet, resp. že mu není zřejmé, o jaké pozemky se jedná. Soud tedy uzavírá, že pokud žalovaný odkázal v rámci vypořádání se se žalobcovou odvolací námitkou na dostatečnou identifikaci pozemků v rozhodnutí stavebního úřadu, je takovéto vypořádání se s žalobcovou námitkou neuvedení druhu pozemků dostačující a tedy k porušení žalobcova procesního práva nedošlo.

ad b)

Námitku nedoručení kompletního rozhodnutí z důvodu chybějící grafické přílohy u rozhodnutí stavebního úřadu vyvěšeného na úřední desce Městského úřadu Nasavrky soud shledal rovněž nedůvodnou. Ve správním spise je založeno rozhodnutí stavebního úřadu, jehož nedílnou součástí je grafická příloha, konkrétně „situace odpovídající podkladu katastrální mapy“ označená v dokumentaci pro územní řízení jako příloha B 2.2 vyhotovená Ing. Jiřím Jílkem pod číslem zakázky 06/08. Rozhodnutí stavebního úřadu je opatřeno razítkem Městského úřadu Nasavrky, podpisem, a daty 13.7.2011 u předepsaného „vyvěšeno“ a 29.7.2011 u předepsaného „sňato“. Soud má tímto za doložené, že žalobci bylo formou vyvěšení na úřední desce Městského úřadu Nasavrky doručeno kompletní rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. včetně grafické přílohy, a tedy k porušení žalobcova procesního práva na doručení řádného rozhodnutí, z něhož je patrný způsob umístění stavby na pozemcích, nedošlo. Pouhé žalobcovo tvrzení o absenci grafické přílohy u vyvěšovaného rozhodnutí nestačí, důkazy k tomuto tvrzení pak žalobce neoznačil.

ad c)

Již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce namítal, že toto rozhodnutí „neobsahuje vymezení území dotčeného vlivy stavby“, přičemž tuto námitku dále rozvinul, a to i odkazem na rozsudek NSS ze dne 23.4.2010, č.j. 2 As 86/2009-237. Žalovaný se k této

námítce vyjádřil na straně 4 svého rozhodnutí následujícím způsobem: „Spolu s umístěním předmětné stavby stavební úřad nerozhodoval o vymezení ochranného pásma skládky, kde by stanovil zákazy nebo omezení některých činností z důvodu ochrany života, veřejného zdraví a životního prostředí před negativními účinky provozu umístěné stavby. Proto také po žadateli o umístění stavby nepožadoval předložení dokladu prokazujícího vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést opatření k pozemkům sousedním s předmětnou stavbou. Ve věci případných úletů ze skládky odvolací orgán konstatuje, že se jedná o otázku vlastního navázení a způsobu ukládání odpadů, což je předmětem integrovaného povolení, resp. změny tohoto povolení vydaného pro I. až IV. etapu, tedy stávající skládku. V podmínkách umístění předmětné stavby stavební úřad požaduje v dalším stupni projektové dokumentace doplnit popis technických a organizačních opatření, která budou minimalizovat úlet lehkých částic z tělesa skládky během výstavby i při provozu. Ve fázi umístění stavby takové řešení odvolací orgán považuje za dostačující.“

Podle § 77 odst. 1 stavebního zákona: „Územním rozhodnutím je rozhodnutí o

- a) umístění stavby nebo zařízení (dále jen "rozhodnutí o umístění stavby"),
- b) změně využití území,
- c) změně stavby a o změně vlivu stavby na využití území,
- d) dělení nebo scelování pozemků,
- e) ochranném pásmu.

Obsahové náležitosti rozhodnutí o ochranném pásmu jsou vymezeny v § 13 vyhl. č. 503/2006 Sb.

Podle § 9 odst. 1 písm. e) téže vyhlášky: „Rozhodnutí o umístění stavby kromě obecných náležitostí rozhodnutí a náležitostí stanovených v § 92 stavebního zákona obsahuje vymezení území dotčeného vlivu stavby.

Na základě uvedených právních ustanovení musí soud dát žalobci za pravdu v tom, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou ohledně nevymezení území dotčeného vlivem stavby řádně. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí zabývá argumentací k nevymezení ochranného pásma stavby, ačkoliv takováto námitka nebyla vznesena. Ochranné pásmo a území dotčené vlivem stavby jsou dvě rozdílné kategorie a tedy bylo povinností žalovaného odůvodnit, proč nebylo v rozhodnutí I. stupně uvedeno toto dotčené území, případně tuto chybějící náležitost doplnit. Žalovaný tak neučinil, zabýval se toliko nevymezením ochranného pásma. Jeho konstatování, že v dalším stupni projektové dokumentace bude doplněn popis opatření k minimalizaci úletu lehkých částic během výstavby a při provozu skládky, nelze považovat za dostatečné odůvodnění skutečnosti, že v prvoinstančním rozhodnutí chybí jedna z náležitostí vyžadovaných § 9 vyhl. č. 503/2006 Sb. Žalovaný tak porušil procesní právo žalobce na doručení řádně odůvodněného rozhodnutí, resp. rozhodnutí vypořádávajícího se s žalobcovými odvolacími námitkami. Žalobce v tomto ohledu správně poukázal na rozsudek NSS ze dne 23.4.2010, č.j. 2 As 86/2009-237, v němž se uvádí: „Další část této kasační námítky namítá nesprávnost závěru krajského soudu ve vztahu k náležitosti podle § 9 odst. 1 písm. d) cit. vyhlášky, podle něhož musí územní rozhodnutí obsahovat vymezení území dotčeného vlivu stavby. Krajský soud zde zejména vytkl žalovanému, že se s touto odvolací námitkou ve svém rozhodnutí řádně nevypořádal a tím porušil povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí vyplývající z § 68 odst. 3 správního řádu. Uvedl totiž pouze, že z předložených podkladů nevyplývá, že by bylo nezbytné zřídit ochranné či bezpečnostní pásmo a jen v tom případě, že musí územní rozhodnutí tuto náležitost obsahovat. Přisvědčit tomuto závěru však navozuje otázku, proč by zákonodárce stanovil např. pro určení

ochranného pásma povinnost vydání rozhodnutí s náležitostmi stanovenými v § 13 cit. vyhlášky. Názoru, že pojmy „území dotčené vlivem stavby“ a „ochranné pásmo“ či „bezpečnostní pásmo“ nejsou pojmy totožné, lze přisvědčit; vliv stavby může nastat v míře, která vyžaduje opatření formou stanovení podmínek v územním rozhodnutí, aniž jsou však naplněny podmínky pro vytvoření ochranného či bezpečnostního pásma. Pokud takový vliv stavby není předpokládán, je třeba to rovněž v rozhodnutí uvést a v rozhodnutí odvolacím vyvrátit tomu odporující odvolací námitky.“ Žalovaný se tedy nevypořádal se žalobcovou odvolací námitkou řádně, resp. nevyvrátil žalobcovu argumentaci. Pokud tak činí ve vyjádření k žalobě, jedná se o reakci pozdní, která nemůže být soudem vzata v úvahu. Žalobní bod je důvodný.

ad d)

Nepřezkoumatelné vymezení kapacity skládky v rozhodnutí stavebního úřadu soud neshledal. Nemá pravdu, že v tomto rozhodnutí jsou dva rozporné údaje ohledně kapacity skládky, a to 232 000 m³ a 250 000 m³. Žalobce zřejmě nečetl výrok I. prvoinstančního rozhodnutí dostatečně pečlivě. V tomto výroku je v rámci „popisu záměru“ uvedeno „navýšení kapacity skládky o cca 480 000 m³“. Následuje pak popis způsobu „rozšíření skládky“, kdy je mimo jiné uvedeno, že „kapacita skládky se rozšířením zvýší o cca 232 000 m³“, a ihned poté popis „navýšení skládky“, v jehož rámci se uvádí „kapacita skládky se navýšením zvýší o dalších cca 250 000 m³“. Tedy celkově se má kapacita skládky zvýšit o zhruba 480 000 m³, kdy zhruba 232 000 m³ připadá na její rozšíření a zbývajících zhruba 250 000 m³ na její navýšení. Rozpornost výroku tedy není dána, žalovaný neměl, co na výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu opravovat, a k porušení procesního práva žalobce tudíž nedošlo.

Ad 2.

K námitce nutnosti pořízení nového posouzení hluku, které bude zohledňovat (na rozdíl od stanoviska EIA) šíření hluku z vyššího bodu v důsledku navýšení tělesa skládky o 15 metrů žalovaný na straně 7 svého rozhodnutí uvedl: „Posouzení hlučnosti bylo mimo jiné předmětem stanoviska EIA. Zde je uvedeno: Vzhledem k tomu, že oznamovatel nepředpokládá rozšíření svozové oblasti ani navyšování ročního množství ukládaného odpadu, zůstává celá řada vstupů a výstupů prakticky nezměněná. Nedojde k navýšení nákladní dopravy, nezvyšuje se počet pracovníků skládky, nezvyšuje se plocha aktivního sektoru skládky, nezvyšuje se počet a doba provozu strojů pracujících na skládce, nedochází k významnému navýšení průsakových vod ze skládky. V důsledku toho nedochází ke změnám z hlediska emisí z liniových a plošných zdrojů znečišťování skládky ani produkce odpadních vod a následně se tudíž ani nezmění imisní příspěvek provozu skládky k imisní situaci v zájmovém území a nezmění se ani akustická situace v chráněných venkovních prostorách staveb, které se nachází v dostatečné vzdálenosti od skládky. Z výše uvedených důvodů lze hodnotit příspěvky záměru ve vztahu k vlivům na ovzduší a akustickou situaci a následně i na veřejné zdraví jako zcela bezvýznamné až nulové.“

Ze správního spisu vyplývá, že stanovisko EIA bylo vydáno 16.2.2010, přičemž hned v jeho části I. se v rámci údajů o hodnoceném záměru uvádí, že dojde k navýšení na kótu 545 metrů. Na straně 3-4 stanoviska je uvedena mimo jiné pasáž, kterou žalovaný ocitoval v napadeném rozhodnutí a která je uvedena výše. Stanovisko EIA bylo zpracováno na základě dokumentace předložené žadatelem o rozhodnutí o umístění stavby a zpracované RNDr.

Romanem Jerie a posudku zpracovaného Ing. Zdeňkem Obršálem. Posudek sice odkazuje na dokumentaci, konkrétně přílohu č. 10 zpracovanou dne 4.10.2007, která pouze vyhodnocuje výsledky měření hluku (jedná se o jakési závěrečné shrnutí), nicméně doplňuje, že si zpracovatel posudku vyžádal kompletní protokol z daného měření, z něhož je zřejmé, že byla měřena akustická situace ve venkovních prostorech staveb Nasavrky č.p. 175 při běžném provozu skládky, Nasavrky č.p. 188 rovněž při běžném provozu skládky a Ochoz – nejbližší rozestavěný rodinný dům, uvádí naměřené hodnoty hluku a uzavírá, že: „Na základě výsledků tohoto měření lze konstatovat, že provozem skládky je se značnou rezervou plněn hygienický limit pro chráněný venkovní prostor staveb pro denní dobu ve výši 50 dB. Dalším provozem skládky by nemělo dojít k významnějším změnám z hlediska zdrojů hluku na skládce a tím ani ke změnám akustické situace a vliv záměru lze hodnotit jako nevýznamný.“

Je tedy zcela zřejmé, že stanovisko EIA bylo vypracováno k dokumentaci uvádějící navýšení kóty tělesa skládky na 545 metrů a dokumentace i posudek toto z hlediska hluku hodnotily. Žalovaný se s námitkou žalobce vypořádal odkazem na stanovisko EIA, a soud toto považuje za dostačující. Žalobní bod ad 2. je tedy nedůvodný.

Ad 3.

K námitce matoucí předložené dokumentace žalovaný na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí uvedl: „Žadatel v rámci nového projednání žádosti o umístění předmětné stavby předložil dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí, vypracovanou v souladu s přílohou č. 4 vyhl. č. 503/2006 Sb. Podle této dokumentace stavební úřad o umístění stavby rozhodl a stanovil podmínky pro zpracování dalšího stupně projektové dokumentace. Odvolatel zřejmě porovnává obsah dokumentace vlivu stavby na životní prostředí (podklad pro vydání stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, dále jen „stanovisko EIA“) a projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení (dokumentace, která bude podkladem pro vedení stavebního řízení, před podáním žádosti v ní musí být zapracovány požadavky dle podmínek umístění předmětné stavby), do kterých měl možnost nahlédnout. Dokumentace pro vydání územního rozhodnutí obsahuje náležitosti potřebné k posouzení umístění stavby; za účelem umístění stavby je také zpracována a předložena stavebnímu úřadu k projednání a následnému rozhodnutí o záměru.“

Ve správním spise jsou dle zjištění soudu skutečně založeny tři typy dokumentů – projekt ke stavebnímu řízení, dokumentace k řízení o vydání územního rozhodnutí a dokumentace pro účely vydání stanoviska EIA. Projekt ke stavebnímu řízení však nemohl být, a jak vyplývá mimo jiné i z vyjádření žalovaného v napadeném rozhodnutí, jež bylo citováno výše, nebyl předmětem posuzování v tomto územním řízení. Projekt ke stavebnímu řízení je součástí dokumentace potřebné k vydání stavebního povolení a bude tedy předmětem posouzení až ve fázi stavebního řízení. Rozpory mezi dokumentací k územnímu řízení a dokumentací pro vydání stanoviska EIA soud neshledal. Dokumentace k územnímu řízení byla vyhotovena v roce 2008 a 2009, stejně jako dokumentace pro stanovisko EIA, když stanovisko EIA bylo vydáno dne 16.2.2010. Je pravdou, že po vydání tohoto stanoviska byla ještě dokumentace k územnímu řízení doplněna, a to doplněním zpracovaným v březnu 2011. Tento doplněk však není s předchozí dokumentací v rozporu, resp. je z něj zřejmé, v jakých částech dřívější dokumentaci doplňuje, resp. upravuje. Konkrétně např. na straně 4 dole se v ní uvádí: „Zpracovaná dokumentace pro rozšíření skládky pod názvem „Nasavrky-řízená

skládky V. etapa, sekce S5.1, S5.2“ byla vyhotovena v roce 2008. Z důvodu dodatečně zjištěné kolize byla v 03.2011 upravena a dílčí nesoulad v rozsahu 815 m² přesahující hranici dle schváleného ÚP Nasavrky upraven.“ Na straně 9 je pak výslovně uvedeno, že se skládkový areál v V. etapě rozšíří o 19 544 m². V dokumentaci pro EIA se hovoří (viz strana 6 posudku zpracovaného Ing. Zdeňkem Obršalem) o rozšíření plochy areálu o cca 20 000 m². Soud tedy uzavírá, že žalovaný se vypořádal s žalobcovou námitkou dostatečně, správně poukázal na odlišné typy dokumentů založených ve správním spise, a zdůraznil, že rozhodoval dle dokumentace určené pro řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby.

Ad 4.

Nutnost pořízení havarijního plánu již v průběhu územního řízení žalobce namítal rovněž v odvolání. Žalovaný k ní zaujal stanovisko na straně 5: „Havarijní plán skládky bude vydán v posuzovaném konkrétním případě orgánem příslušným dle zákona o integrované prevenci. Podkladem pro jeho vydání jako i pro vydání integrovaného povolení je pravomocné územní rozhodnutí (zákon č. 554/2002 Sb., v platném znění).“ Soud jen pro úplnost podotýká, že žalovaný zřejmě omylem uvedl, namísto vyhlášky č. 554/2002 Sb. zákon č. 554/2002 Sb. Toto chybné označení právního předpisu však je na první pohled zjevnou nesprávností nemající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný se s žalobcovou námitkou nutnosti pořízení havarijního plánu vypořádal, odůvodnil, proč jeho pořízení v rámci územního řízení je předčasné. Žalobce v žalobě namítá, že se s žalovaným neztotožňuje, a prakticky opakuje argumentaci z odvolání. Tedy věcně polemizuje se žalovaným. Žalobce ovšem nemá právo jako občanské sdružení hájící zájmy přírody vznášet hmotněprávní námitky, přísluší mu toliko právo vznášet námitky procesního charakteru (viz rozbor výše). Má právo na to, aby se žalovaný vypořádal s jeho odvolacími námitkami. Toto právo však nelze zaměňovat s právem na to, aby se žalovaný s jeho argumentací ztotožnil, resp. aby všem jeho odvolacím námitkám vyhověl. Je zcela běžným jevem, že správní orgán má jiný právní názor než účastník řízení, a v případě, že se s opačným názorem účastníka řádně vypořádá, odůvodní, proč jeho návrhům nevyhověl, jeho námitky nevyslyšel, k žádnému porušení procesních práv nedochází (viz např. již výše zmíněný rozsudek NSS ze dne 27.10.2004, č.j. 6 A 49/2002-41). Tak tomu bylo i v případě havarijního práva, kdy se žalovaný vypořádal s žalobcovou námitkou, uvedl, z jakého důvodu nebyl havarijní plán pro účely územního řízení vyžadován, a tedy právu žalobce na vypořádání s jeho odvolacími námitkami bylo učiněno zadost.

Ad 5.

V tomto žalobním bodě žalobce brojí proti stávajícímu sklonu skládky, resp. namítá, že tento nerespektuje stavební povolení. Tato námitka ovšem nemá v řízení, které se týká navýšení a rozšíření stávající skládky, místo. Pokud současná skládka opravdu nerespektuje stavební povolení, pak je na místě postup podle § 129 stavebního zákona, tedy řízení o odstranění stavby, jak ostatně sám žalobce správně uvádí ve své argumentaci. Nelze ovšem vytýkat žalovanému, že napadené rozhodnutí povoluje umístění stavby – skládky s jiným sklonem. Pokud dochází k rozšíření a navýšení skládky, není úprava sklonu skládky žádným zvláštním, nelogickým krokem. Jestliže byly naplněny další zákonné podmínky, lze jistě jiný, než stávající sklon skládky, povolit, resp. rozhodnout o umístění stavby s tímto sklonem. Tento krok nelze považovat za nápravu stávajícího nezákonného stavu, resp. z důvodu, že

současná skládka nerespektuje stavební povolení, nepovolit v územním řízení týkajícím se rozšíření a navýšení skládky jiný sklon skládky. Soud žalobcovu námitku musí odmítnout jako nedůvodnou. Pokud je žalobce opravdu přesvědčen, že současná skládka je fakticky nepovolenou stavbou, neboť nerespektuje vydané stavební povolení v otázce sklonu, může podat podnět k zahájení řízení o odstranění stavby, jak již bylo řečeno výše.

Ad 6.

Žalobce namítal nutnost trvalého, a nikoliv jen dočasného, vynětí pozemků určených k plnění funkcí lesa v podaném odvolání a žalovaný se k této odvolací námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil, a to na straně 5 následujícím způsobem: „Orgán státní správy lesů udělil v souladu s ust. § 13 a 14 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“), souhlas s investičním záměrem rozšíření skládky Nasavrky za splnění mimo jiné i podmínky požádání o dočasné odnětí pozemků dotčených stavbou (parc. č. 304/7, 304/8) z PUPFL. Tato podmínka souhlasí s obsahem podmínky č. 4 stanoviska EIA. V uvedeném stanovisku je odůvodněn postup vedoucí k dočasnému odnětí. Následuje citace ze stanoviska EIA: „Pro následnou rekultivaci byl vypracován Rekultivační plán. Je navržena lesnická rekultivace, která umožní vrátit pozemky po rekultivaci zpět do PUPFL. Tento způsob rekultivace byl úspěšně provozně odzkoušen při rekultivaci skládky Klenovice u Soběslavi v jihočeském kraji. Návrh dřevinných prvků bude vycházet z provedeného floristického průzkumu. Rekultivací tak dojde k posílení druhové a biotopické diverzity.“

Z uvedené citace je zřejmé, že žalovaný se s námitkou žalobce vypořádal, odkaz na stanovisko EIA a souhlas orgánu státní správy lesů je při zdůvodnění toho, proč postačí pouze dočasné odnětí předmětných pozemků, dostačující. Jak již bylo řečeno výše (viz ad 4.), žalobce má právo na to, aby se žalovaný vypořádal s jeho odvolacími námitkami. Nemá ovšem právo na to, aby jim žalovaný vyhověl, resp. aby se s nimi vypořádal takovým způsobem, jaký si přeje žalobce. Je jen na žalovaném, jaké stanovisko a na základě jakých podkladů k námitce žalobce zaujme. Pokud je pak jeho vypořádání se s námitkou logické, srozumitelné, věcné, koresponduje s podklady, z nichž žalovaný vycházel, a vyhovuje právním předpisům, bylo žalobcovo procesní právo respektováno, třebaže žalovaný námitce nevyhověl. Tak tomu bylo i v daném případě. Pokud se pak týká povinnosti vyžádat si stanovisko od nadřízeného orgánu, soud žalobcův názor nesdílí. Především z obsahu odvolání žádným způsobem nevyplývá, že by žalobce napadal vyjádření orgánu státní správy lesů. Žalobce v bodě 1) písm. e) svého odvolání výslovně uvedl: „Ve výroku II. bodě 10. rozhodnutí je uvedeno, že provozovatel požádá Krajský úřad Pardubického kraje o dočasné odnětí pozemků z PUPFL. Účastník řízení má za to, že uvedené dočasné odnětí je chybné a že musí dojít k tzv. trvalému vynětí, jelikož pozemky, na kterých bude realizováno těleso skládky již nebude možno navrátit do původního stavu – lesa. Vlastní rekultivace nesmí být dle názoru účastníka řízení oseta porosty, které mají větší kořenový systém, jenž by narušil izolační vrstvy rekultivace.“ Žalobce tedy napadl výrok II bod 10. rozhodnutí stavebního úřadu, nikoliv stanovisko orgánu státní správy lesů. Z jeho odvolání nic takového nevyplývá a nelze to ani dovozovat.

Ad 7.

Pokud žalobce namítá nedostatečné vypořádání se žalovaného s jeho námitkou nutnosti posouzení souladu záměru se zákonem o odpadech, soud se s ním nemůže ztotožnit. Není pravdou, že by žalovaný reagoval pouze tím, že příslušné orgány neprojevíly nesouhlas s rozšířením skládky. Žalovaný naopak na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí zcela konkrétně osvětlil, proč nepovažuje záměr za rozporný se zákonem o odpadech. Konkrétně žalovaný uvedl: „Základem pro eliminaci negativních vlivů odpadů na životní prostředí je předcházení jejich vzniku.....Není možné zcela se vyhnout produkci odpadů, a proto je třeba hledat náhradní využití pro nepotřebné věci, resp. již při výrobě a nákupu potřebných předmětů volit takové materiály, které jsou k tomuto účelu vhodné. Podle typu materiálu tvořícího odpad se nabízí další možnosti jeho využití, zejména je vhodné vyrábět z nich další věci. Za tímto účelem je nezbytné odpad roztřídit na využitelné složky – papír, sklo, plasty.... Nestane-li se tak, stává se další využití neroztříděného odpadu neekologickým. To je princip hierarchie nakládání s odpady. Z pohledu žadatele je tento posledním článkem, který provozuje skládku, na které bezpečně odstraňuje odpady, u kterých již není možné zajistit, aby prošly dle hierarchie vyšším stupněm využití (materiálovým nebo energetickým). V předchozích stupních projednání záměru (projednání vlivu na životní prostředí, územní plán obce) příslušné dotčené orgány hájící zájmy dle zákona o odpadech neprojevíly nesouhlas s možným rozšířením skládky odpadů Nasavrky. Tyto dotčené orgány při svém rozhodování jsou vázány vydaným plánem odpadového hospodářství. Ze souhrnného stanoviska EIA k předmětné stavbě žádný rozpor deklarovaný odvolateli neplyne. Citované plány odpadového hospodářství nezakazují výstavbu nových skládek odpadů či rozšiřování stávajících skládek. Na skládku je ukládána pouze zbytková část komunálního odpadu, tj. ta část, kterou obyvatelstvo odloží do popelnic určených pro sběr komunálního odpadu, po té, co sami vytrídí plasty, papír, sklo, biologicky rozložitelný a nebezpečný odpad. Nemůže být kladeno k tíži žadatele, že obyvatelstvo, případně v rozporu s plány odpadového hospodářství produkuje odpad, jež nelze odstranit jinak než uložením na skládku.“

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak zcela zřetelně vyplývá, že žalovaný se souladem záměru se zákonem o odpadech zabíral, odůvodnil, proč nepovažoval záměr za tomuto zákonu odporující, pokud se zmiňoval o dotčených (nikoliv o příslušných, jak tvrdí žalobce) orgánech, měl tím na mysli orgány podle právě zákona o odpadech, nikoliv tedy nějaké nekonkrétní, neidentifikovatelné správní orgány, a takovéto jejich označení je zcela v pořádku. Žalobcovo právo na vypořádání se s jeho odvolací námitkou bylo plně respektováno, k porušení nedošlo.

Ad 8.

V tomto žalobním bodě žalobce namítá, že územní rozhodnutí se nevypořádává s tím, že koeficient propustnosti povolených bentonitových rohoží je vyšší než stanovený koeficient minimální, a spatřuje v této skutečnosti porušení svého procesního práva na obdržení řádně odůvodněného rozhodnutí. O porušení žalobcova procesního práva by šlo pouze tehdy, pokud by žalobce takovou námitku vznesl již v odvolání a žalovaný se s ní nevypořádal. V opačném případě by nezbylo než uzavřít, že se jedná o věcnou polemiku s napadeným rozhodnutím, jinými slovy řečeno, že žalobce zpochybňuje správnost napadeného rozhodnutí, neboť podle něho navržené bentonitové rohože nelze použít. K takovéto námitce by však žalobce nebyl oprávněn, neboť z jeho postavení tzv. „zájemce“ vyplývá, jak již bylo opakovaně řečeno, pouze oprávnění namítat porušení procesních práv. Otázku bentonitových rohoží však žalobce

nadnesl již v odvolání, kdy namítal, že je třeba zdůvodnit, proč lze jílové těsnění nahradit těsněním bentonitovou rohoží, resp. že toto je v rozporu se závaznou normou ČSN č. 838030. Žalovaný na jeho argumentaci reagoval na straně 6 napadeného rozhodnutí, kdy uvedl: „Zmiňovaná ČSN definuje geologickou bariéru skládek, tj. podloží z hornin, jehož mocnost se ověřuje výpočtem (parametry jsou tloušťka a propustnost, charakterizovaná součinitelem filtrace), kdy teoreticky proteklé množství na 1 m² plochy činí nejvýše 3.10⁻⁹ m³/s. Rohože s bentonitovou výplní jsou zde uvedeny jako možné doplnění bariéry. Tento materiál patří do skupiny výrobků označovaných jako jílové rohože. Hlavní funkcí bentonitové rohože je ochrana životního prostředí díky její vysoké těsnicí a sorpční výkonnosti proti různým kapalným a plyným médiím. Materiálové složení stavby bude předmětem povolení k realizaci stavby.“

Žalovaný se s námitkou ohledně použitelnosti bentonitových rohoží vypořádal, objasnil, proč je lze coby těsnění použít, resp. uvedl, že bentonitová výplň je povolena coby možné doplnění bariéry, a ohledně konkrétního materiálového složení stavby správně odkázal na stavební povolení, neboť podle § 79 odst. 1 stavebního zákona: „Rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.“ Podle § 115 odst. 1 věty první a druhé stavebního zákona: „Ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání, a rozhodne o námitkách účastníků řízení. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem.“ Žalobní bod je nedůvodný.

Ad 9.

V tomto žalobním bodě žalobce především namítal nedostatečné vypořádání se žalovaného s jeho námitkou nutnosti vymezení hygienického pásma v územním rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že v odvolání žalobce namítal, že prvoinstanční rozhodnutí postrádá vztah stavby k hygienickému pásmu, kdy v daném případě nejsou dodržena závaznou normou stanovená hygienická pásma a není stanovena žádná kompenzace. Žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na straně 7 takto: „Odvolacímu orgánu je znám průběh hygienického pásma z grafické části ÚPSÚ Nasavrky v rozsahu cca 500 m od oplocení skládky stávající. Změnou ÚPSÚ, kde došlo i k navýšení ploch vymezených pro rozšíření skládky, nebylo rozšířeno hygienické pásmo. Tato změna prošla standardním schvalovacím procesem a je platná. Ochranné hygienické pásmo má v grafické části pouze informativní charakter pro subjekty, které do územního plánu nahlízejí, jeho vyhlášení je možné pouze územním rozhodnutím.“

Žalovaný se s žalobcovou odvolací námitkou vypořádal, soud považuje toto vypořádání se za dostatečné, srozumitelné a tedy porušení žalobcova procesního práva neshledal.

Pokud pak žalobce pod tímto žalobním bodem dále dovozoval, že nebylo vytyčeno území dotčené vlivem stavby, a to mimo jiné tak, aby bylo v souladu s předpisy upravujícími

otázky hygieny, jedná se prakticky o opakování žalobní námitky uvedené pod bodem 1 písm. c), v níž dal soud žalobci za pravdu. Žalovaný se nevypořádal řádně s žalobcovou námitkou nutnosti vymezení území dotčeného vlivem stavby již v územním rozhodnutí, toto nevymezil, resp. neodůvodnil řádně, proč takové vymezení není třeba, když nesprávně argumentoval vymezením ochranného pásma, které však je pojmem od vymezení území dotčeného vlivem stavby zcela odlišným.

Soud tedy uzavírá, že shledal žalobu důvodnou v bodě 1 písm. c), neboť žalovaný se nevypořádal řádně s žalobcovou odvolací námitkou ohledně nutnosti vymezení území dotčeného vlivem stavby a v tomto bodě je tedy jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Byť byl žalobce úspěšný ve své žalobní argumentaci pouze u jediného žalobního bodu, musel soud zrušit celé napadené rozhodnutí, neboť toto rozhodnutí obsahuje jediný výrok, a to o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí stavebního úřadu coby správního orgánu I. stupně. Soud tedy postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto bude žalovaný vázán vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) a vypořádá se řádně s námitkou žalobce ohledně nutnosti vymezení území dotčeného vlivem stavby v územním rozhodnutí, tedy toto území vymezí nebo uvede, proč takové vymezení není třeba, přičemž jeho odůvodnění musí korespondovat s podklady nashromážděnými ve správním spise a vším, co vyšlo v řízení najevo.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl v řízení plně úspěšný a náleží mu tedy náhrada všech nákladů řízení před soudem důvodně vynaložených. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobce vynaložil soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč a náklady právního zastoupení sestávající ze dvou úkonů právní služby po 2 100,- Kč (§ 9 odst. 3, § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky číslo 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – převzetí věci a podání žaloby), dvou paušálních částek po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) a DPH ve výši 20%, tj. 960,- Kč (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celkem tedy náklady soudního řízení činí 8 760,- Kč, které je žalovaný povinen žalobci zaplatit do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29.5.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Andrea Pfeiferová